

Prom Purvā

23-24.10.2015

Rīta agrumā modina rudenīgā vēja dzeestrā dvesma, kas mani viegli aijā starp diviem bērziem iesietā šūpuļtīklā. Nedaudz list un ķermenis lūgtin lūdzas pēc siltuma. Pulkstenis rāda pieci - tas nozīmē, ka laiks celties un gatavoties baudīt rudens krāšņumu visā tā burvībā. Atdzīvinu vakarā kurto ugunsuru un dodos modināt drosmīgos līdzgājējus, kas izmitinājušies dažādās meža viesnīcās (daži mednieku tornī, citi -teltīs). Kopā draudzīgi baudām siltu kafiju ar dēlīša tosterī ceptām maizītēm. Draudzīgā un jokpilnā kompānija ir noskaņojusies brist, svīst, mirkt, kļūpt un smieklos baudīt brīvdienas purvainā un nomaļā apvidū Lubānas novada teritorijā. Mūsu mērķis – pievarēt un iepazīt trīs šīs apkaimes purvus - lielo Klajotni, šūpojošo Nainieku un vējā gaudojošo Vilku purvu. Mēs esam divpadsmit ceļinieki - medmāsiņa, jūrniece, ugunsdzēsējs, mednieks, tarkšķis, biologs, pavadonis, kurš nekad nekļūdās, kikbokseris, bosiks, divas jautras čiksas un rudais ārzemnieks Pedro Pedrilia. Caur mākoņiem ik pa laikam paspīd pilnmēness bumba un, tieši šī iemesla dēļ, ceļojumu sākam ar Klajotni, nevis Vilku purvu.

Klajotnis (augstais purvs) - teritorijas ziņā lielākais no šiem trim purviem. Samērā sauss - tikai viens piesmelts zābaks, divas nelielas vaļējas peļķes un 3 dzērvenes. Purvā apciemojam divus purva slēpņus un raitā solī devāmies tālāk uz Nainieku. Šķērsojam vairākus meža kvartālus ar grūti pārvaramiem notekgrāvjiem, līdz pavadonis, kurš nekad nekļūdās (raksta autors, Susaņins), vaivariņu reibināts iaved biedrus purvā ar nosaukumu Klajotnis nr. 2.

Visi laimīgi turpinām ceļu atpakaļ (vai vēlreiz) uz Nainieku.

Nainieks (augstais purvs) - garākais no purviem - labi šūpojas un četri piesmelti zābaki. Gardu muti notiesājam dažas no daudzajām dzērvenēm, kuras nākošgad var vairs arī nebūt, jo dabas draugi plēsuši purvu ar ogu kombainiem un dražojuši uz nebēdu. Vitamīnu devu uzņēmuši, līgani dodamies uz Vilku purvu. Ceļš ved pāri grāvjiem un meža kvartāliem. Dažiem jau sāk pretoties kāds muskulis vai kājā ieduras nezināma auga pumpurs, kāds vēl jokodamies plāno attapties Klajotnī nr 3. Labi, ka ceļā sastopam optimistu - ultra zaļo taureni, kas mums parāda ceļu uz nosprausto mērķi.

Vilku purvs (augstais purvs) - maz klajumu, zābaki sausi, 5 dzērvenes un vilkus nemana, bet šeit jāuzmanās no ultra zaļā zirnekļa uzbrukuma. Purva mala tiek atzīta par labu vietu pusdienām. Iestiprinājušies, esam gatavi doties pāri pēdējam purvam. Mājupceļā ejam cauri bieziem meža masīviem un grāvjiem, garām milzīgai eglei, gar Abaines upi Aiviekstes virzienā. Pa ceļam apciemojam Aborieša dzimtās mājas Aboras upes krastā. Tālāk turpinām doties pāri noziedējušiem un nopļautiem klāniem līdz pat Aiviekstei. Uz ceļa sastopam kārtējo ultra zaļo radību (šoreiz tārpu), kas lēnām virzās mums paredzētajā virzienā. Pēdējie kilometri pa grants ceļu tiek pievārēti jautri un raiti.

Kopumā pieveikti 22 km, nobristas kājas un neapprakstāma svētlaime par labi pavadīto laiku. Paldies jautrajiem ceļabiedriem un skaistajai, neskartajai dabai mūsu novadā.

Paldies visiem pārgājiena atbalstītājiem - Lubānas novada jauniešu centram, biedrībām Meirānieši un Aborieši, Lubānas vidusskolai, Andrejam Valainim un Aigaram Babrim!

Māris Valainis

